

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul

Un înger se naște pe pământ

Sfântul Evanghelist Marcu își deschide Evanghelia cu începutul predicării între oameni și al slujirii lui Hristos în lume. Și nu întârzie să înfățișeze în adevărata ei însemnătate profeția lui Maleahi despre **Botezătorul Ioan**, înger care va merge înaintea feței Domnului: „Iată, Eu trimit pe **îngerul Meu și va găti calea înaintea feței Mele**” (Maleahi 3,1).

Proorocul Maleahi și Evanghelistul Marcu îl numesc pe Ioan **înger**, pentru că **Ioan a fost în viața sa ca un înger din cer**, mai aproape decât toți oamenii de viețuirea îngerească. Apoi, ca să se vadă limpede că ținta lucrării pe pământ a lui Hristos a fost să facă din oameni îngeri, din oameni muritori, păcătoși, robi din fire, să facă ființe fără de moarte, fără de păcat, așa cum sunt și îngerii în ceruri. Ioan asemenea unui înger mai întâi, prin ascultarea față de Dumnezeu. Apoi, prin libertatea față de lume; și în al treilea rând, prin negrija față de trup.

Îngerii ascultă desăvârșit de Dumnezeu. Lor li se dezvăluie în fiecare zi tainele de negrăit ale înțelepciunii, puterii și iubirii lui Dumnezeu iar ascultarea lor față de Ziditorul izvorăște din bucurie și supunere. Sfântul Ioan și el a fost **ascultător lui Dumnezeu** din tinerețile sale. Fiind născut din părinți în vârstă, a rămas orfan din copilărie și nu l-a mai avut decât pe Dumnezeu drept Părinte. S-a dus în pustie (Luca 1, 80) pentru ca duhul lui să fie zi și noapte una cu voința Dumnezeului Celui Viu. **S-a dăruit cu totul lui Dumnezeu**, doar de la El așteptând totul.

Ioan mai este asemenea îngerilor și prin **neatârănarea sa față de lume și de oameni**. Nefiind legat în nici un fel de lume, Ioan, ca un înger al lui Dumnezeu, tuna fără patimă asupra mai-marilor Ierusalimului, înaintea cărora oamenii se plecau ca în fața unor idoli: „Neam de năpârcci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?” (Luca 3, 7), și vărsa muștrări asupra lui Irod pentru toate relele pe care le-a făcut (Luca 3, 19). Ioan ținea seama numai de Dumnezeu și de voia Lui. Nu făcea deosebire între oameni, nu se uita nici la haină, nici la cin, nici la știință, nici la avere, nici la ani, ci numai la suflet.

Și iarăși, Ioan era ca un înger prin **negrija față de cele pământești**. Îngerii nu sunt făpturi trupesti ca oamenii, ei sunt înveș-

Proorocul Maleahi și Evanghelistul Marcu îl numesc pe Ioan înger, pentru că Ioan a fost în viața sa ca un înger din cer, mai aproape decât toți oamenii de viețuirea îngerească. Îngerii ascultă desăvârșit de Dumnezeu.

mânțați în trupuri cerești (I Corinteni 15, 40). Îngerii nu au nicio grijă de sine. Nu se ostenește îngrijorându-se ce vor mânca, sau ce vor bea, sau cu ce se vor îmbrăca. Îl slujesc pe Dumnezeu și știu că de la El au hrană și adăpare și îmbrăcăminte.

Ioan se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică. Nu bea nici vin nici băutură tare. Dar nu se spune că n-ar fi avut vreodată ce mânca și ce bea. Nu lăcustele și mierea îl hrăneau, ci puterea lui Dumnezeu care se împărtășește credincioșilor Lui prin acelea. Nu-și făcea griji Ioan nici pentru haine și locuință. **Casa lui era pustia** acoperită de bolta cerului, și haina lui din păr de cămilă, încinsă cu o cingătoare de piele. Și Ilie se încingea cu o curea de piele, semn al morții patimilor și al împlinirii voinței lui Dumnezeu. Dormea fie sub cerul liber fie în vreuna din multele peșteri din pustia de

dincolo de Iordan.

Despre **înfațișarea sa fizică**, Părintele Ion Buga creionează, poate în linii prea dure, aspectul său: „Era la înfațișarea trupestă sălbatic și înfricoșător și fără asemănare cu ceilalți oameni, din pricina petrecerii îndelungate în pustie. Avea părul capului des și încâlcit, fața-i era arsă de soare, subțire la trup, iar brațele și coastele îi erau atât de slabe încât semăna cu un păianjen. Și picioarele lui semănau cu cele ale lăcustelor. Vorba îi era aspră și dulce; aspră pentru cele de rușine, dulce în predica spre pocăință. Și într-un cuvânt, precum îi era hrana miere sălbatică așa îi era și învățătura, amestecată cu dulceață și asprime”.

(extras din **Sfântul Nicolae Velimirovici**, Predici)

Sursa: doxologia.ro

Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții)

Să adunăm nu doar provizii pentru trup, ci și hrană pentru suflet

Duminica a treia după Rusalii este dedicată, prin evanghelia citită în cadrul dumnezeieștii Liturghii, „grijilor vieții”. Textul scripturistic este rânduie, poate nu întâmplător, în perioada verii, când crinii câmpului îmbracă natura într-o gingașă taină, iar păsările cerului, neobosite, își culeg hrana, bucurându-se de ocrotirea Creatorului lor.

Tot vara, neostenite vreodată, **clopotele sfințelor noastre biserici bat prelung** în diminețile duminicilor și sărbătorilor, răspândind duioasa chemare la ospățul mântuirii, unde ne întâlnim iarăși cu neobositul Învățător, Care ne sădește în suflete, cu nesfârșită dragoste, cuvintele Evangheliei Sale. **Cuvintele Mântuitorului Hristos** din evanghelia duminicii ne prilejuiesc un moment de introspecție, întrebându-ne: **cum o fi, oare, viața fără griji?** Există oameni lipsiți de preocupări, gânduri de viitor, proiecte, năzuințe? Sigur că acestea sunt planuri, griji ce țin de materie. Le avem cu toții. Uneori ne tulbură viața, dând navală peste ființa noastră. Dar, **cu grijile spirituale ce facem?** Mai avem timp de ele? Ne gândim noi: oare **ce mai trebuie să fac pentru a împlini cuvântul Evangheliei?** La prima vedere, am crede că mesajul evangheliei despre grijile vieții este unul lesne de înțeles: nu trebuie să ne îngrijim prea mult de cele trebuincioase vieții, căci Dumnezeu se va milostivi de om – cununa Creației Sale – cu atât mai mult cu cât ocrotește florile câmpului sau păsările cerului. Pare un îndemn la visare, la o viață trăită ca un ideal romantic, fără griji, fără stresul locului de muncă, al pâinii agonisite pentru bunăstarea familiei; totul va fi bine, noi să petrecem într-o necurmată reverie. Dar, de-o fi chiar așa, oare nu-l vor năpădi pe om alte griji? Mă tem că da! Cum să arate mai mândru, mai trufaș, mai împodobit, cum să-și satisfacă mai abilitățile plăcerile.

Carevasăzică, problema nu e ușoară: dacă renunțăm la cele sufletești, suntem acuzați că ne-am redus viața la aspectul ei material, iar de vom nesocoti preocupările vieții de zi cu zi, dedicându-ne exclusiv căutării Împărăției lui Dumnezeu, atunci, fără doar și poate, vom fi catalogați drept fanatici, iresponsabili, lipsiți de răspunderi socio-profesionale. În asemenea condiții, care ar fi soluția?! **Să muncim, căutând deopotrivă Împărăția.** Să robotim nu doar pentru bunăstarea vieții materiale, ci și a celei spirituale. Să nu ducem grijă, în sensul că, împlinindu-ne chemarea, să nu deznădăduim de mila Cereșului Părinte. **Să nu trăim în panică,** în disperare pentru siguranța zilei de „mâine”, atât timp cât „astăzi” am fost

cumpătați, ne-am rugat, am trudit, câștigându-ne existența prin muncă cinstită. **Preocuparea pentru hrană și ținuta vestimentară nu trebuie să veștejească viața noastră spirituală,** printr-o preocupare obsesivă de bunurile materiale, ci să purtăm grijă mai întâi de sufletul cel nemuritor, adică să ne îngrijim de relația noastră cu Părintele Cereș, Care trebuie să facă parte nemijlocit din viața noastră, din viitorul ei. Însuși Hristos ne spune: „Cine pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este vrednic de Mine” (Luca 9, 62). Se pare că **Domnul nu-i iubește pe cei ezitanți, nehotărâți,** pe cei ce se eschivează de la a-și croi viața pe un drum sigur, chiar dacă, de multe ori, acesta devine anevoios. Să ne amintim de spusele Sfântului Ioan Botezătorul: „Iată securea la rădăcina pomului zace și tot pomul care nu face roadă se taie și-n foc se aruncă” (Luca 3, 9). **Oare cum arată pomul vieții noastre, are ceva în el?** Am agonisit vreo roadă duhovnicească? Fără acestea, mai ales, securea pierzării va curma tot ce nu se ridică la demnitatea și măreția chemării dumnezeiești.

Așadar, care ar fi **soluția?** Să câștigăm exclusiv cele materiale, nu e bine. Să lăsăm toate în grija Domnului, devenind ireponsabili, iarăși am greși. Dar, dacă am încerca să agonisim concomitent bunuri spirituale și materiale? **Să trudem** în fiecare clipă nu doar pentru pâinea de mâine, ci îndeosebi pentru căutarea și găsirea Pâinii Cerești? **Să ne rugăm** nu numai la plecarea genunchilor seara sau dimineața în fața icoanei, ci și când muncim, să ne ostenim cu gândul la Dumnezeu, adunând nu doar

provizii pentru trup, ci și hrană pentru suflet. **Să fim dependenți de Pâinea cea Vie,** de Cuvântul lui Dumnezeu, devotați rugăciunii, căutând sensurile ultime ale existenței noastre pămâtenes.

Din această perspectivă, fragmentul scripturistic la care facem referire ne îndeamnă **să căutăm pe Dumnezeu,** Cel ce tainic locuiește în ființa noastră, să ne regăsim pe noi și orânduilele noastre firești. Numai găsindu-L pe Domnul în resorturile cele mai intime ale ființei noastre ne vom descoperi sensurile unei viețuiri autentic creștinești. Probabil la aceasta se referea **fericitul Augustin,** afirmând: „Făcutu-ne-ai căutători spre Tine, Doamne, și neliniștită este inima mea până ce-și va afla odihna întru Tine”.

Să revenim, așadar, în matca cea firească a unei **viețuiri echilibrate,** în care **să primeze grija pentru mântuire,** înaintea celor ce privesc viața noastră pământească, supusă timpurilor și sfârșitului. Așa lucrând la mântuirea noastră, nu ne va preocupa obsesiv și exclusiv materia, ci vom fi cuprinși după dorul de Cer, intensificând dorința de a găsi Împărăția. Vom fi plăcut surprinși constatând că nu e prea departe, ba chiar mai aproape decât am fi bănuieț vreodată. După neminci-noasele cuvinte ale Domnului, este chiar în noi! (Luca 17, 21), **căci atâta vreme cât trăim în comuniune cu Dumnezeu, cu sfinții Lui, dar și cu cei care împlinesc în viață lor voia lui Dumnezeu, deja pre-gustăm din Împărăție.**

Arhimandrit Mihail Daniliuc
Sursa: doxologia.ro